

Jest tu tedy samostatný nález politického úřadu, který nelze subsumovati ani pod § 16 cit. nař., ani pojímati za výrok trestní a jenž podléhá, když tu není zvláštního, pořadí instanční obmezujícího předpisu, řádné cestě opravné beze všeho jejího zkrácení.

Byla tudíž přípustna nejen řádná stížnost proti rozhodnutí okresní správy politické, nýbrž i proti rozhodnutí zemské správy politické stížnost na ministerstvo pro zásobování lidu.

Tato možnost měla býti dle zákona ze dne 16. března 1896 č. 101 ř. z. ve vydaných vyřízeních připojením náležitého poučení vyslovena. Nestalo-li se tak, byla rozhodnutí ona vadná. Však vada tato nepadá zde na váhu, ježto strana opravných oněch prostředků ve věci samé použila, čímž odvrátila újmu, jež jí z vady oné mohla vzejíti.

Druhá stolice ve věci samé také rozhodla a jen ministerstvo vedeno jsouc nesprávným výkladem § 16 cit. nař. meritorní rozhodování protizákonně odepřelo. Tím však prohřešilo se proti zákonu a bylo proto naříkané rozhodnutí dle § 7 zák. o správ. soudě zrušiti.

Č. 1061.

Mimořádná opatření: * Nařízení min. fin. z 30. ledna 1919 č. 47 sb. z. a n., pokud stanoví v § 3 maximální výši trestu peněžní pokuty částkou 5000 Kč, jest nezákonné, neboť vybočuje z mezí zákona z 24. července 1917 č. 307 ř. z.

(Nález ze dne 14. prosince 1921 č. 16.811.)

Věc: Josef K., Antonín S. a Richard J. v N. M. (adv. Dr. L. Langstein z Liberce) proti zemské správě politické v Praze o trestní nález pro obchod s cizozemskou valutou.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud obsahuje výrok o trestu peněžité pokuty, zrušuje se pro nezákonnost; jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatelé byli nálezem okresní správy politické v Liberci ze dne — odsouzeni pro přestupek § 2 nař. min. fin. ze dne 18. června 1918 č. 223 ř. z. po rozumu § 3 nař. min. fin. ze dne 30. ledna 1919 č. 47 sb. z. a n. jeden každý do vězení na 14 dní a k pokutě 1000 K, při nedobytnosti do vězení na další dobu, při čemž se počítá 10 K za jeden den, poněvadž bylo zjištěno, že dne — v F. společně nabízeli hostinskému J. K. ke koupi 35.050 marek říšskoněmecké měny. Zároveň bylo prohlášeno zabavených 35.050 marek propadlými ve prospěch státu.

Naříkaným rozhodnutím nebylo odvolání stěžovatelů vyhověno z důvodů první stolice.

Na současnou žádost byl však uložený trest vězení z milosti prominut úplně a pokuty peněžité sníženy každá na 500 K, po případě na 22 dnů vězení.

Nejvyšší správní soud rozhoduje o stížnosti uvážil toto:

Naříkané rozhodnutí jakož i trestní nález okresní správy politické v Liberci, jenž jest jeho základem, opírají se výslovně o nař. min. fin. ze dne 30. ledna 1919 č. 47 sb. z. a n., jež jest dle § 1 založeno na zákoně ze dne 24. července 1917 č. 307 ř. z., kterýžto zákon v § 2 zmocňuje

vládu, aby v nařízeních, která budou dle tohoto zákona vydána, stanovila tresty na určité přestupky. Toto ustanovení § 2 zmocňovacího zákona není podle toho samostatnou trestní normou přímo použitelnou, nýbrž obsahuje pouze zmocnění vládě udělené, aby v rámci jeho volně stanovila tresty na přestupky nařízení dle § 1 vydaných.

Po této stránce jest však disposiční volnost vlády cit. § 2 obmezena co do výše trestů tím, že pokuty peněžité mohou býti stanoveny až do 20.000 K a tresty vězení až do šesti měsíců, jinak cit. ustanovení zákona uděluje vládě právo stanoviti, aby jednotlivé druhy trestů tam vypočtené byly uloženy i vedle sebe, z čehož plyne, že citovaný zákon nebrání vládě v nařízeních dle § 1 vydaných stanoviti na přestupky tresty vedle sebe kumulativně a to též s účinností obligatorní, jak se to skutečně stalo v nařízení ze dne 30. ledna 1919 č. 47 sb. z. a n.

Opačný názor stížností hájený, opírající se pouze o slovo »m o h o u« v § 2 zákona, pouští se zřetele, že § 2 není — jak již výše řečeno — samostatnou trestní normou, nýbrž je toliko zmocněním uděleným vládě, již dává slovem »mohou« na vůli, na přestupky nařízení dle § 1 vydaných stanoviti tresty v § 2 uvedené buď jednotlivě nebo vedle sebe.

S tohoto stanoviska neshledal nejvyšší správní soud, že by ustanovení § 3 cit. nař. z 30. ledna 1919 č. 47 sb. z. a n., podle něhož propadnutí předmětů, k nimž se trestný čin vztahuje, jest vždy t a k é vysloviti, vybočovalo z rámce zmocnění, jež šem 2 zákona z 24. července 1917 č. 307 ř. z. bylo vládě uděleno.

Naproti tomu uznal nejvyšší správní soud nařízení min. fin. z 30. ledna 1919 č. 47 sb. z. a n. potud nezákonným, pokud v cit. § 3 stanovilo maximální výši peněžité pokuty 50.000 Kč; ke stanovení této výše pokuty nedostávalo se vládě zákonné opory, neboť cit. zákon z 24. července 1917 č. 307 ř. z. zmocnil v § 2 vládu, stanoviti na přestupky peněžité pokuty toliko do 20.000 K. Z toho vyplývá, že žalovaný úřad stejně jako první stolice založil výrok o trestu na trestní normě zákonu odporující, a bylo proto naříkané rozhodnutí v této části zrušiti jako nezákonné; jinak bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 1062.

Zdravotnictví: I. * Jen podání námitek proti určité žádosti určitého uchazeče o koncesi k zřízení nové veřejné lékárny zjednává majetníku existující lékárny právo k odvolání po rozumu 3. odst. § 51 zák. z 18. prosince 1906 č. 5 ř. z. z r. 1907, nikoli všeobecný projev, poukazem na určitou žádost (vyhlášku podle § 48) nekonkretisovaný, jímž se domáhá zamítnutí každé takové žádosti, jež by došla. — II. * Udělení koncese pro novou veřejnou lékárnu podle předpisu posl. odst. § 51 zák. z 18. prosince 1906 č. 5 ř. z. z r. 1907 není vyloučeno tím, že od podání původních žádostí uplynula doba několika let.

(Nález ze dne 14. prosince 1921 č. 16.887.)

Věc: Ph. M. F. S. v F. L. proti ministerstvu veřejného zdravotnictví a tělesné péče v Praze (zast. min. taj. B. Žídkem — za zúčastněnou stranu Dr. L. Krieg z Prahy) o koncesi lékárnickou.